

‘Je kunt het lezen als historische roman, maar ook als thriller’

20 augustus 2008 | Interview

Vijf jaar geleden werd Philippe Claudel bekend met zijn roman *Grijze Zielen*. Nu komt hij met het langverwachte vervolg *Het verslag van Brodeck*. ‘Hoe je het boek ook leest, het is onbetwist een verhaal over vreemdelingen die een plekje proberen te vinden in een gemeenschap die hen niet wil accepteren.’

“In eerste instantie schrijf ik omdat ik het leuk vind om mezelf verhalen te vertellen. Ik ben de eerste lezer van mijn boeken. Een ontzettend opwindende ervaring. Van tevoren bedenk ik niet wat er gaat gebeuren in mijn romans. Tijdens het schrijfproces probeer ik me te ontdoen van mijn intelligentie en bewustzijn en laat ik me volledig leiden door de karakters en de ontwikkeling die zij ondergaan. Pas als een boek helemaal af is, lees ik het opnieuw en vraag ik me af of het goed genoeg is om aan mijn lezers te geven.”

Aan het woord is Philippe Claudel (46), de man die alom wordt beschouwd als een van de meest talentvolle schrijvers van zijn generatie. In 2003 veroverde hij Frankrijk en de rest van de wereld met *Grijze zielen* waarin hij de ontrafeling van een nooit opgehelderde moordzaak aan het einde van de Eerste Wereldoorlog beschreef. Na deze roman verraste hij zijn publiek met *Het kleine meisje van Meneer Lingh*. Deze lente presenteerde hij zijn grootste vervolg op *Grijze Zielen: Het verslag van Brodeck*.

“Het heeft me enorm verrast dat *Grijze Zielen* en *Het kleine meisje van Meneer Lingh* internationale bestsellers zijn geworden”, zegt Claudel met een verlegen glimlach op zijn gezicht. “Ik schrijf al sinds mijn zesde korte verhalen, gedichten en romans. Voor mij zijn *Grijze Zielen* en *Het kleine meisje van Meneer Lingh* niet wezenlijk anders dan de andere boeken en verhalen die ik heb geschreven. Waarom zijn juist deze romans dan zo succesvol en al die andere niet? Ik heb er geen verklaring voor.”

Net als bij zijn andere romans wist hij tijdens het schrijven van zijn nieuwste boek *Het verslag van Brodeck* vooraf niet hoe het verhaal zou aflopen. “Op een ochtend werd ik wakker met in mijn hoofd de zin: ‘Mijn naam is Brodeck en ik heb er niets mee te maken’. Ik was zo onder de indruk van deze vreemde zin dat ik direct besloot dat het de eerste regel van mijn nieuwe boek moest worden. Vervolgens ben ik begonnen met schrijven en dook al snel de Anderer op. De rest van het verhaal volgde als vanzelf.”

Het verslag van Brodeck speelt zich af vlak na de Tweede Wereldoorlog in een niet nader aangeduid dorpje in het noordoosten van Frankrijk. Op een dag kom er een kleurrijke figuur aan die door de dorpsgemeenschap de Anderer wordt genoemd. De Anderer vestigt zich permanent in het dorp en wordt op een avond door de mannen van het dorp om het leven gebracht. Dorpsbewoner Brodeck krijgt vervolgens de opdracht een verslag te schrijven over de komst van de Anderer en wat er daarna is gebeurd.

“Toen ik klaar was met *Brodeck*, kwam ik er pas achter hoeveel lagen het boek bevat”, vertelt Claudel. “Je kunt het lezen als een historische roman, maar het zou ook een thriller, liefdesverhaal of een parabel over de Shoah kunnen zijn. Wie weet, misschien is het hele verhaal wel een verzinsel in het hoofd van Brodeck geweest. Iedereen heeft de vrijheid om het boek te interpreteren zoals hij dat wil. Dat laatste wordt vaak gezegd over mijn werk. Dat vind ik een groot compliment.”

Anderzijds heeft Claudel de hoop dat *Het verslag van Brodeck* zal aanzetten tot nadenken over de mensheid, het fenomeen genocide en vreemdelingenhaat. “Hoe je het boek ook leest, het is onbetwist een verhaal over vreemdelingen die een plekje proberen te vinden in een gemeenschap die hen niet wil accepteren. Mijns inziens is dat een groot probleem van deze

tijd. Ik hoop dat *Brodeck* helpt om de visie en mentaliteit van mensen ten opzichte van vreemdelingen ten goede te veranderen.”

Of *Brodeck* net zo'n grote bestseller als *Grijze Zielen* gaat worden, durft de bescheiden Franse schrijver niet te voorspellen. “Ik zie mijn succes als een cadeautje en probeer er niet te veel bij stil te staan. Natuurlijk ben ik er ontzettend blij mee, maar ik besef heel goed dat het onmogelijk is om de hele tijd succesvol te zijn. Dat is ook niet mijn doel. Mijn doel is om nog heel veel romans te schrijven en films te maken die mensen hoop geven en misschien hun ogen een beetje openen.”